

מ"ת 67569/12/15 - אשרף סלאימה נגד מדינת ישראל - פמ"ד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

02 ינואר 2018

מ"ת 67569-12-15 מדינת ישראל נ' סלאימה(עציר)

פל"א 520073/15

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המבקש
אשרף סלאימה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד עלי אבו לבן או עו"ד רות לויין
נגד
המשיבה
מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד כהן קדוש

החלטה בבקשה לעיון חוזר

רקע:

נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה בהתאם להוראת סעיפים 92 + 99 (א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

בתמצית, על פי המתואר בעובדות כתב האישום, חליל נימרי (להלן: "חליל") עבד בתקופה הרלבנטית לכתב האישום במלון אסטל נירוונה באילת. למבקש ולחליל לא הייתה היכרות מוקדמת והם הכירו במהלך עבודתם המשותפת במלון נירוונה באילת.

בתחילת חודש אוקטובר 2015 או בסמוך לכך, התגבש בקרב חליל הרצון לגרום למותם של יהודים בין היתר בשל רצון לנקום בגין מות חבר ילדותו אשר ניסה לבצע פיגוע דקירה בירושלים ביום 4.10.15 ונורה למוות.

במהלך חודש אוקטובר הבחין חליל בקבוצת יהודים חרדיים העומדת בכניסה למלון "ריו" ובשלב זה גמלה בליבו החלטה כי ברצונו לגרום למותו של אחד מקבוצת הדתיים. בהמשך היום, נפגשו המבקש וחליל ובמעמד זה שיתף חליל את המבקש ברצונו לנקום את מות חברו באמצעות פיגוע דקירה.

המבקש סירב להצעה זו מתוך חשש ששניהם ימצאו את מותם כאשר המבקש על רקע גל הטרור ורצונו לנקום במדינת

ישראל הציע לחליל כי יבצעו פיגוע באמצעות הטמנת מטען נפץ במלון באילת. חליל הסכים להצעה זו ובכך קשר עימו קשר לבצע פיגוע במטרה לגרום למותם של יהודים חפים מפשע.

במסגרת הקשר סוכם כי מלון ריו יהיה מלון מתאים להוצאת הפיגוע. כמו כן מתואר כי בתאריך 15.10.15, הגיע חליל למלון ריו ותצפת על קבוצות של דתיים ששהו באותה עת במלון. במסגרת הקשר נכנס המבקש לאתרים שונים באינטרנט לרבות לאתרי חמאס, על מנת כיצד ללמוד להכין חומרי נפץ ומטעני חבלה. בהמשך המתואר לעיל, הגיע המבקש במסגרת הקשר בתאריך 30.11.15, למלון ריו על מנת לאסוף מידע אודות האפשרות לבצע פיגוע. המבקש שוחח עם פקיד הקבלה במלון וכן עם אחראית המשק, ערך סיור במספר סוויטות ושאל שאלות על מנת לאסוף אינפורמציה שתסייע בהוצאת התוכנית אל הפועל. התנהגותו של המבקש ושאלותיו עוררו את חשדו של עובד המקום אשר דיווח למשטרה דבר שסיכל מהמבקש וחליל להוציא את תכניתם אל הפועל.

עד כאן בתמצית עובדות כתב האישום.

ביום 23.3.16, הורה בית המשפט, כב' השופט אבו טהה, בהסכמת המבקש על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

ביום 10.1.17, הוגשה בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר בעניינו של המבקש. בקשה זו נסמכה על כך שהיה בידי המבקש לעבות את החלופה שהוצעה על ידו וכן חולשה ראייתית בעניינו של שותפו חליל נימרי. בית המשפט, כב' השופט אבו טהה, בהחלטתו מיום 13.3.17 דחה את הבקשה לעיון חוזר וזאת משלא מצא שינוי דרמטי במערכת התביעה.

ביום 9.11.17, במסגרת תפ"ח 67631-12-15 נתנה הכרעת דין בעניינו של חליל במסגרתה זה זוכה, פה אחד, על ידי הרכב בראשות כב' השופט ואגו. בהמשכם של דברים, ביום 17.12.17 נמסרו נימוקי ההרכב לזיכוי של חליל. זיכוי זה מהווה את הבסיס לבקשה לעיון חוזר.

טיעוני הצדדים:

על פי האמור בבקשה בכתב והנימוקים בעל פה, שני טעמים עיקריים מצדיקים אליבא באי כוח המבקש את שחרורו. נימוק ראשון מבוסס על הפלייתו של המבקש אל מול חליל. בהקשר לכך, נטען כי במידה והמבקש היה מועמד לדין יחד עם חליל באותו כתב אישום, דינו היה להיות מזוכה. עצם ההפרדה שבוצעה בין הנאשמים אינה יכולה להוביל לתוצאה שרירותית, שבה אחד מזוכה זיכוי מלא והשני עצור שמשפטו ממשיך להתנהל. עוד נטען כי נגזרת מאותה הפליה, חליל משוחרר כיום ללא כל תנאי (שגם אותו מעצר באיזוק שסוכם על ידי הצדדים אגב הגשת הודעת הערעור הפורמלית, כבר אינו בתוקף) בעוד המבקש מצוי במעצר מאחורי סורג ובריה מזה כשנתיים.

נימוק שני עליו מבוססת הבקשה, נוגע ל"מהפך בראיות" ולעובדה כי כיום סיכויי הרשעתו של המבקש נמוכים. בהקשר

לכך נטען כי עבירת קשירת הקשר המיוחסת למבקש, מחייבת מטבעה חבירה של שני נאשמים לצורך העשייה העבריינית. מקום שבו חליל זוכה מקשירת הקשר לא ניתן יהיה להרשיע את המבקש שאם לא כן, בית המשפט ימצא עצמו מדבר בשני קולות. המדובר בסיטואציה שעל פי הפסיקה, על דרך הכלל, יש בה להביא לזיכוי. באי כוח המבקש סבורים כי במקרה דנן לא מתקיימים אותם חריגים המצדיקים הותרתה של הכרעת דין מרשיעה, חרף היותה כזו העומדת בסתירה להכרעת דין אחרת שניתנה בעניינו של האחר.

ב"כ המשיבה מתנגדת לבקשה. לדבריה, הכרעת הדין המזכה בעניינו של חליל אינה חלוטה, הוגשה הודעת ערעור פורמלית, המדינה לומדת את הכרעת הדין, וזו שוקלת עמדתה האם להגיש ערעור. במצב דברים כזה, המדובר בבקשה שהקדימה זמנה שכן יכול והכרעת הדין תתהפך. עוד נטען כי ההחלטה בדבר פיצול כתבי האישום נעשתה מטעמים ענייניים ובמסגרת סמכותה של המשיבה.

עוד הוסיפה וטענה ב"כ המשיבה, כי הכרעת הדין בעניינו של חליל אינה אמורה להשפיע באופן ישיר או עקיף על עניינו של המבקש וממילא, קביעות עובדה ומהימנות של מותב אחד אינן מחייבות מותב אחר. לכך הוסיפה ב"כ המשיבה וטענה כי גרסת המבקש בעדותו בפני הרכב כב' השופט ואגו, נמסרה בכובעו כ"עד תביעה" ולא כ"נאשם", דבר היכול להשליך גם על התרשמות בית המשפט מאותה גרסה.

דין והכרעה:

לאחר שקראתי הבקשה, שמעתי טיעוני הצדדים, קראתי הכרעת הדין בעניינו של חליל וכן הפסיקה הנוגעת, הגעתי לכלל מסקנה כי יש מקום לקבל הבקשה לעיון חוזר ולהורות על שחרורו של המבקש.

כאמור, שני טעמים עיקריים לבקשה - האחד, עניינו הפליה, והשני, עניינו "מהפך ראייתי" וסיכויי הרשעה נמוכים אל מול סיכויי הזיכוי.

ככל שהדבר נוגע לטענת הפליה, אציין שלא מצאתי בה ממש. בהקשר לכך ובצדק נטען, כי בעת שהחליטה המשיבה על פיצול כתבי האישום, היא פעלה מתוקף סמכותה ומטעמים ענייניים. הדברים אמורים בשים לב לכך שהודאתו של חליל פועלת הן לחובתו של חליל והן לחובת המבקש, ולהיפך. במצב דברים שכזה ועל מנת למנוע מצב שבו הימנעות מלהעלות להעיד על ידי מי מהנאשמים תביא לכך שהודאתו לא תוכל לשמש כנגד האחר, נעשה הפיצול. מדובר בהליך שנעשה כדבר שבשגרה וכאמור, לא מצאתי לראותו כהחלטה שרירותית. גם השוני בתנאים בו מצוי המבקש אל מול זה של חליל, אין בו כדי ללמד על הפליה. חליל זוכה כאמור זיכוי מלא, כאשר במצב דברים שכזה כל התנאים המגבילים בעניינו פגים מאליהם. גם אותה "תקופת ביניים" בה היה מצוי תחת איזוק אלקטרוני הינה בבחינת חריג ונועדה כדי לאפשר למשיבה להגיש ערעור בעוד חליל נמצא בתנאים מגבילים. המבקש שבפני עודו בחזקת נאשם שמשפטו מתנהל וקיימת לגביו קביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר.

מנגד, בית המשפט מוצא ממש בטענת המבקש לפיה, כיום, סיכויי הרשעתו פחתו באופן משמעותי. בטרם בית המשפט ידרש לגופה של הטענה שומה להקדים מספר מילים בדבר חריגותה של טענה זו, כפי ביטוייה בבקשה לעיון חוזר שפני

על דרך הכלל, טענה בדבר כרסום בראיות הפועלות לחובת נאשם, לא כל שכן "מהפך ראייתי" כפי דרישת הפסיקה, נובע ישירות מתוך חומר הראיות שהחל להפרש בפני המותב הדין בתיק העיקרי. יכול והדבר ינבע מתוך שינוי מהותי של בגרסת עד תביעה מרכזי, קושי בהבאת עדים ואף התייחסות ישירה של המותב הדין בתיק העיקרי (על אף חריגותה של התייחסות כזו). ודוק; במסגרת הבקשה שבפני אין כל טענה שכזו, כאשר אף אליבא באי כוח המבקש, מבחינה תיאורטית יכול והמותב הדין בעניינו של המבקש יגיע לקביעות עובדה ומהימנות שונות מאלה אליהן הגיע הרכב כב' השופט ואגו.

כאן המקום לחזור על הלכה הידועה ולפיה, במצב שבו מואשמים בנפרד שותפים לעבירה:

"...כל אחד מהמשפטים הוא הליך דיוני נפרד ועצמאי. כל אחת מהכרעות הדין עומדת לעצמה, ומושתתת אך על הראיות שהוגשו במסגרת אותו הליך, ועל רשמיו וקביעותיו של השופט שישב בדין. כך, ממצאי מהימנות של בית משפט ביחס לעד אינם קבילים כראיה לצורך משפט אחר בו מעיד אותו עד, אפילו היה נושא העדות בשני המשפטים זהה... שופט אינו יכול ואינו רשאי לזכות או לחייב נאשם על יסוד התרשמות וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי שופט אחר במשפט אחר" (ע"פ 4391/03 יוסף אבו ריא נ' מדינת ישראל - להלן: "עניין אבו ריא").

עוד ראה בדברי בית המשפט בע"פ 2309/90 סבאח נ' מדינת ישראל:

"...העובדות והמסקנות בעניין אמינותם של עדים שנקבעו במשפט אחר אינן קבילות כלל במשפטו של המערער. יש גם הגיון בכלל האמור של דיני הראיות. ההתרשמות של השופט מאמינותו של עד צריכה לנבוע מנתונים שבפניו שעיקריהם מוצגים בסעיף 54 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-1971. אין זה מתקבל על הדעת ששופט יחייב או יזכה נאשם על יסוד התרשמותו וממצאי המהימנות שנקבעו על ידי שופט אחר במשפט אחר. הרי אין לדעת מה נאמר במשפט האחר ומהן נקודות המפתח אשר היתה להם חשיבות לצורך הסקת המסקנות במשפט האחר..." (פיסקה 4 לפסק-הדין).

פועל יוצא מהאמור לעיל, בית המשפט במסגרת החלטה זו, לא ייקח במכלול שיקוליו אפשרות שהמבקש יזכה על ידי המותב הדין בתיק העיקרי (חרף הערכות כאלה ואחרות של באי כוחו וחרף הקביעות החד משמעיות של בית המשפט בזיכוי של חליל). לא זו בלבד, הנחת המוצא (בהעדר ביסוס ראייתי מתוך תיקו המתנהל של המבקש), תהיה כזו לפיה הקביעה בדבר ראיות לכאורה שעל בסיסה הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש, שרירה וקיימת.

על רקע האמור, לכאורה, מדובר בבקשה שהקדימה זמנה משני טעמים. האחד, כפי שצוין יכול ויוגש ערעור והכרעת הדין המזכה תשונה. השני, נוגע לכך שלמעשה מדובר ב"מהפך ראייתי" שנוגע בכלל לתוצאות הערעור על הכרעת דין מרשיעה, שטרם יצאה תחת ידו של בית המשפט, בהסתמך על "דיבור בשני קולות". למותר לציין, כי בית המשפט לא מצא בקשות דומות שהוגשו בעיתוי כזה (כך גם ההפניה של בבקשה בכתב לפסיקה הנוגעת למהפך הראייתי בבש"פ 8332/00 - **מדינת ישראל נ' שרפוב** מדברת על שינוי במערכת הראיות, שלא בהתבסס על דיבור בשני קולות, אלא בנסיבות שונות לגמרי).

הגם כך, סבורני כי יש לדון בבקשה לעיון חוזר כבר עתה וכאמור, אף להיעתר לה וזאת, מהנימוקים הבאים:

ראשית, נכון למועד מתן החלטה זו, קיימת הכרעת דין מזכה בעניינו של חליל. לא זו בלבד, הרי שמדובר בזיכוי מלא, פה אחד, שבאופן חריג ההודעה על הזיכוי ושחרורו של חליל נעשו עוד בטרם פורסמו הנימוקים של הכרעת הדין. ברי כי לצורך החלטה זו אין זה מתפקידו של בית המשפט להידרש לסיכויי הערעור. הגם כך, ראוי לציין כי בתחילה, ובהסכמה, חליל נעצר תחת איזוק אלקטרוני למשך למעלה מחודש ימים על מנת לאפשר למשיבה לבחון הגשת ערעור בעודו מצוי במעצר. המשיבה לא ביקשה להאריך את מעצרו של חליל תחת איזוק, כאשר נכון לדיון האחרון שנערך בפני בית המשפט, כלל אין וודאות האם יוגש ערעור. (מעבר להודעת הערעור הפורמלית).

מעבר לאמור לעיל ועיקר העיקרים, בית המשפט מוצא כי על רקע הכרעת הדין המזכה בעניינו של חליל, על פני הדברים, גם אם המבקש ימצא אשם בדיון, תיווצר סיטואציה של "דיבור בשני קולות".

על המשמעות של סיטואציה כגון דא, עמד בית המשפט העליון במספר פסקי דין:

"בהקשר הפלילי, קיומן של הכרעות סותרות לגבי אנשים שונים עלול להעלות קושי מיוחד. הדיבור ב"שני קולות" עלול ליצור אי התאמה בין שתי הכרעות דין הנוגעות לאותה פרשה עצמה שלא ניתן ליישבה על פי דרישות השכל הישר ומושכלות חיים בסיסיות. קיומה של אי התאמה כאמור עלול להביא לתוצאות בלתי צודקות, ולעורר תחושת אי אימון במערכת המשפט והצדק" (ע"פ 3427/91 סלאח נ' מדינת ישראל).

הקושי בדיבור בשני קולות מקבל משנה תוקף, שעה שמדובר בעבירה של קשירת קשר, אשר מטיבה מחייבת קיום התקשרות בין שני אנשים או יותר:

"העובדה שעבירת הקשר, לפי הגדרתה, אינה ניתנת לביצוע על-ידי אדם אחד, היא המחייבת את הכלל שאם הורשע פלוני, על-פי הודאתו או לאחר גביית ראיות, בעשיית קשר עם אלמוני, ואלמוני זוכה לאחר מכן מעבירת אותו קשר עם פלוני, מבטלים גם את הרשעתו של פלוני, שאם לא תאמר כן, דיברה הרשות השופטת בשתי לשונות, קבעה במשפט אחד שהעבירה בוצעה ובמשפט אחר שאותה עבירה לא בוצעה. הכלל האמור חל לשם מניעת סתירה בין שני פסקי דין הדנים באותה פרשה, ולפיכך אין נוהגים על פיו אלא אם טעמו עמו" (ע"פ 573/72 חבורה נ' מדינת ישראל)

עוד ראה ע"פ 144/92 קבאלרו נ' מדינת ישראל; ע"פ 474/75 סאלם נ' מדינת ישראל וע"פ 85/80 קטאשווילי נ' מדינת ישראל.

כאן המקום לציין כי לא כל דיבור בשני קולות יש בו להביא מניה וביה לביטולו של אחד מפסקי הדין ויכול ושני אלה יוכלו לדור בכפיפה אחת. בהקשר לכך יכול זיכוי של האחד נובע מחוסר ראייתי, בעוד הרשעת האחר מתבססת על תשתית ראייתית עצמאית. בדומה, יכול והאחד מבין השניים נהנה מחסינות, הפך לעד מדינה או שאינו כפוף לשיפוט בית המשפט. עוד יכול וראיות הקבילות כנגד פלוני אינן קבילות כלפי שותפו. מכל אלה, נקבע כי יש צורך בבחינה "עניינית קונקרטיית", להבדיל ממבחן "טכני פורמלי" האם הכרעות הדין סותרות האחת את רעותה באופן שלא ניתן ליישבו.

בענייננו, כפי הנלמד מטיעוני הצדדים, מדובר באותה מסכת ראייתית, המורכבת בעיקרה מהודאתו של חליל בה זה מפליל את המבקש ולהיפך. בהקשר לכך, הבחנה על רקע קבילות הודאת המבקש או חליל, אינה רלוונטית שכן גם אם בית המשפט היה פוסל את הודאתו של חליל, עדיין היא כשירה לשמש כראיה לחובת המבקש ולהיפך.

הדברים אמורים מקל וחומר בשעה שבית המשפט אגב זיכוי של חליל קבע כי הודאתו מחד קבילה, מאידך, נתן לה משקל נמוך כראיה מפלילה, נוכח תוכנה הדל ונוכח קיומן של אינדיקציות רבות המלמדות כי מדובר בהודאה שאינה אמת.

גם השוני במעמדו של המבקש כנאשם אל מול עד תביעה, אין בו כדי ללמד על אבחנה עתידית שתאפשר קיומם של שני פסקי דין סותרים. גרסתו של המבקש כעד תביעה בעניינו של חליל היא אותה גרסה בעיקרה, כפי שהציג, על פי הנטען, בשעה שעלה להעיד להגנתו. גרסה זו כוללת התייחסות גם לאותו סרטון שבו מתועד המבקש, סרטון שלכאורה יכול לשמש בסיס לשוני מבחינה ראייתית אל מול חליל שלא תועד מגיע למלון "ריו". למותר להוסיף, כי בהכרעת דינו של חליל נקבע על ידי בית המשפט שעדותו של המבקש בבית המשפט, לפיה לא היו דברים מעולם, עשתה "רושם חיובי ומשכנע". בית המשפט מוסיף ומציין כי:

"נרטיב החפות של אשרף, לפיו הגיע למלון ריו לחפש חדר, היה פשוט יותר וענייני יותר מאשר הגרסה לפיה ערך סיור מודיעין לקראת מעשה טרור ערטילאי. מעבר להיגיון הפנימי של סיפור, העובדה כי צולמו שני שחזורים של אשרף, אחד לכל נרטיב, מאפשרת להשוות ביניהם. בהשוואה מתברר כי השחזור המשחזר את נרטיב החפות משכנע יותר, בכל ממדי המהימנות" (פסקה 619 להכרעת הדין של חליל).

להשלמת סוגיה זו יצוין כי לא הוצגו על ידי המשיבה תרחישים חלופיים או הבדלים ראייתיים, שיאפשרו על פי בחינה מהותית-עניינית, קיום הכרעת דין מרשיעה בעניינו של המבקש אל מול הכרעת הדין המזכה בעניינו של חליל, שעמו על פי הנטען קשר המבקש קשר והכל באופן שלא יהיה דיבור בשני קולות.

כאן המקום להדגיש, בענווה, כי בית המשפט אינו דן כעת בערעור על הכרעת הדין בעניינו של המבקש, שכלל לא הושלמה. סוגיה זו, ככל שהמבקש יורשע בדין, תידון במסגרת ערעור לבית המשפט העליון. כל שפורט עד עתה נועד ללמד על סיכויי ההרשעה נמוכים בעניינו של המבקש, מכפי שהיו בתחילתו של ההליך הפלילי - הא ותו לא. "הכרסום" הראיתי וליתר דיוק, הפיחות המשמעותי בסיכויי ההרשעה, יש בהם כדי לשקול באופן חיובי שחרורו של המבקש

בכך אין סג'י. מדובר במי שעצור עד תום ההליכים נגדו מזה כשנתיים. חלוף זמן זה, הוא לכשעצמו, מחייב בחינה נוספת בדבר המשך מעצרו, לא כל שכן על רקע שינוי הנסיבות. לאמור לעיל, יש להוסיף כי משפטו של המבקש אינו מצוי (ככל שהדבר הובא לידיעת בית המשפט) ב"ישורת האחרונה", כאשר עד למתן הכרעת הדין יכול ויחלפו חודשים רבים. גם מבחינה פרוצדוראלית ישנו קושי להמתין עד לסופו של המשפט שכן ככל שיורשע לא יוכל לעתור לשחרורו על רקע כרסום בראיות ויהיה עליו להמתין בעודו במעצר עד להכרעה בערעורו.

בנקודה זו של ההחלטה יש מקום לשוב ולהידרש לנתונים נוגעים למאפייני המשיב ולחלופה עצמה כפי שנבחנו בחלקם בתחילתו של ההליך הפלילי. בחינה זו תיעשה כאמור תוך שבית משפט לוקח בחשבון את השינוי במצב הראייתי ואותה "מקבילית כוחות" שמובילה לנקודת איזון שונה מזו שנערכה בעבר.

בעניינו של המבקש הוגש בתחילתו של ההליך, תסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי מדובר במי שנולד וגדל במזרח ירושלים. טרם מעצרו, המבקש התגורר באילת ועבד כפקיד קבלה. לחובת המבקש הרשעה אחת בגין עבירה של הסעת תושב זר. שירות המבחן מצוין כי נשקפת מן המבקש רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות, אם כי לא מצוין כי זו ברמה גבוהה ואף לא בנונית. שירות המבחן בחן אפשרות שחרורו של המשיב לבית הוריו במזרח ירושלים ובאותה נקודת זמן לא בא בהמלצה.

כיום, לאחר שבית המשפט נדרש באופן בלתי אמצעי למפקחים, ולאור כל המפורט לעיל, סבורני כי ניתן להורות על שחרורו לחלופה בבית אמו, אף מבלי להזדקק לאיזוק אלקטרוני (שמלכתחילה הוצע על מנת להשוות את תנאיו של המבקש לתנאיו של חליל, שמאז כבר מצוי ללא כל תנאי מגביל).

המפקחים עצמם הינם אנשים נורמטיביים, המודעים היטב לחובת הפיקוח וחובת הדיווח. המדובר במי שגם להתרשמות שירות מבחן "מחויבים למלא אחר כל החלטה של בית המשפט". החלופה עצמה ממוקמת בסמיכות לשתי תחנות משטרה אשר במידת הצורך תוכלנה לדאוג לבקרה אחר האופן שבו המבקש שומר אחר תנאי שחרורו. לצד הפיקוח, יושתו על המבקש ערבויות כספיות משמעותיות, שכמכלול תוכלנה לתת מענה לתכלית דיני המעצר והכל על רקע השינוי במצב הראייתי, כפי שבית משפט עמד עליו.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הינני להורות על שחרורו של המבקש בתנאים הבאים:

א. מעצר בית מלא בבית הוריו בכתובת, בית לחם הישנה 97, ראס אל עמוד.

ב. המשיב יהיה בפיקוח מלא ותמידי לסירוגין של המפקחים הבאים:

סלאיימה פאתן ת.ז. - 03667817, **סלאיימה אנתצאר** ת.ז. - 080045859 או **סלאיימה זיאד** ת.ז. - 28322725.

- ג. הפקדה כספית בסך 30,000 ₪.
- ד. ערבות עצמית וערבות צד ג' של כל אחד מן המפקחים בגובה 3,000 ₪.
- ה. איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בפרשה.
- ו. התייצבות לדיונים בבית המשפט בליווי מי מהמפקחים שאושרו על ידי בית המשפט.
- ז. מורה על הוצאת צו עיכוב יציאה מהארץ.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום ט"ו טבת תשע"ח, 02/01/2018 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מעכב החלטתי עד ליום 4.1.18 שעה 14:00.

ב"כ המשיבה תודיע עד מחר, 3.1.18 בשעה 11:00 האם בכוונתה להגיש ערר. אין בכך כדי למנוע מן המבקש להתחיל להסדיר התנאים לצורך יישום ההחלטה.

ניתנה והודעה היום ט"ו טבת תשע"ח, 02/01/2018 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט